

JULKLAPPEN.

Det var julaften, klockan hade nyss slagit 12, då en ung, tårfligt klädd flicka vände om hörnet vid Brogatan och styrde sina steg i riktning mot Storgatan. Den bitande nordanvinden förmådde henne att, skalfvande af köld, sjunka ned på en af de bänkar, hvilka stodo snötäckta utanför Parkklubbens fönster. Hon hade sökt hela dagen och halfva natten att få någon sömnad, men förgafves, och nödgades slutligen — trött, hungrig och förtviflad — att begifva sig hemåt. På en bänk i närheten märkte hon en gammal tiggerska — en varelse mera eländig än hon själf — hopkrupen på det smala stället, i hopp att finna några ögonsblicks sömn och hvila, till dess någon af lagens stränge vaktare befalde henne "gå vidare". Någoting, hvem kunde veta hvad, i tiggerskans hopplösa ansigte, slog an en af de ädlare strängarne i den fattiga sömmerskans hjerta, kanske hennes egen moder en dag skulle blifva likaså hjälplös, värnlös gammal qvinna.

Med en plötslig ingifvelse såg hon sig omkring, torget var tomt, med en hastig rörelse tog hon af sig sin trådsliita sjal, svepte den omkring den gamla qvinnans axlar och skyndade sig bort.

Sannat var det, att gatan och torget voro tomma, men inifrån de varma rikt upplysta klubbrummen hade ett par dussin ögon iakttagit förloppet.

De flesta klubbmedlemmarne voro der den aftonen. Der stod den bottenrika magnaten, som helt nyss förklarar, sig ännu bygga ett nytt trevånings palats, nu då teget var billigare; der skyntade jernvägskungens ansigte fram, han som påstod, att om frakterna reduceras, des så som de gjort på senare tiden skulle hans familj nödgas mottaga tvätt för att lifnara sig; der fanns grufvegaren, millionären, landjobbaren berättande om de nya upptäckterna inom jordbruksindustriens område, — alla voro der samlade, klingande med guldmynten i sina fickor, förtäljande samma gamla, utslitna historier, rokande dyrbara havaricigarer — ja, alla voro der.

Då den ädelmodige unga flickan aflägsnat sig uppstod en förlagen tystnad.

"Stoff till en melodrama," sade en, hvars kärlek för den dramatiska konsten var så stark, att den förmått honom att nyligen köpa ett dyrbart diamantgarnityr för en ryktbar aktris.

"Mina herrar," afbröts tystnaden af en klubbvaktmästare, hvilken likaledes varit vittne till den lilla episoden på torget, "förlåt, men jag känner den der unga qvinnan, — hon bor inte långt ifrån mig. Hon

har inte haft mycket tur, stackars liten, när jag blifvillig vill jag skicka henne den här till julklapp." Han lade en silfverdollar på ett af whistborden.

"Om någon af er, mina herrar, har en banknot att lägga till så kan jag sticka in den i ett kuvert. Jag vet, att ni vill ursäktas mig; mina herrar, betraktande af årstiden."

Ett ögonblicks häpnad målade sig på allas ansigten vid denna proposition, men endast ett ögonblick, ty en af magnaterna, han hvars käpphäst det var, att uttrycka sin fruktan för att behöfva falla fattig, huset till last, derest aktierna gingo ned till 120, tog upp en handfull guld och silfver ur fickan och lade det på vaktmästarens silfverdollar, tilläggande i en ton, därmed af viss undertryckt rörelse.

"Här, mina herrar, ett godt tillfälle till en julklapp. Stig rätt fram och fyll på högen."

Och de fylle.

Och då guld och silfverhögen svällt betydligt, byttes den ut mot en vaxel dragen på klubbens skattmästare och betalbar vid anfordran.

Ät följ af ett kort lärande denna inskription: "en julsjal från Parkklubben," insluts vaxeln i ett kuvert och bars genast till närmaste brenflåda.

Långt före detta hade den fattiga sömmerskan uppnått sin bostad, der hon, trött och hungrig, begaf sig till hvila på den hårda bädden med dess tunna täcke.

Medvetande af en ädel handling för kanske med sig en skärpa af inbillningskraften, nog af, i drömmen tyckte hon sig se sitt eget namn på ett bref å postkontoret, såg hur det tussades hit och dit bland packor af bref, stämplades, sorterades, stoppades ned i den bruna skinnväsken.

Nu tog en gråklädd jultomte med långa, skrangliga ben det om hand, bar det allt närmare och närmare hennes tarfliga boning, steg upp för de knarrande trapporna och —

"Ett bref till fröken."

Hon slet upp kuvertet, en vaxel på ett större belopp låg inuti jemte ett kort, hvarå det stod: "En julsjal från Parkklubben." (Svea.)

EN VACCINATIONSHISTORIA.

(AMERICANISM.)

Öfverste Mewhandang är en stor advokat för vaccinationssystemet, och som det regemente han kommanderar till största delen befans ovaccineradt, så beslöt han att låta vaccinera manskapet antingen det det ville eller icke, innan han drog ut i senaste fältläger. Han gjorde till den ändan upp följande aftal med dr Trough: han skulle på tisdagsmorgonen sända ned manska-

pet till doktors tjänsterum, en och en. Denna skulle hafva tvenne handfasta biträden der tillredo att genast gripa dem, i mån de kommo och vaccinera dem.

Redaktör Keene råkade emellertid att hafva sitt tidningskontor snedt öfver förstugan i samma hus som doktorn. Tisdagsmorgonens tidning innehöll ett illvilligt anfall mot ett annat regemente de s. k. "Piebaldska Dykarne", under befäl af öfverste Thug. Nu visste Keene mer än väl, att han hade att vänta sig en god portion rammel-buljong af medlemmarne af detta senare regemente, hvarför han tog ner sin dörrskylt och hängde upp den på dr Troughs dörr. En stund derefter infinner sig mycket riktigt löjtnant Pills af "Dykarne". Blind af raseri störtade han in i doktors rum, i den tanken att det var Keene's. Så fort doktorn såg hans uniform, så gaf han genast tecken att gripa honom. Innan han hann att yttra ett muck, så hade handlangarne tryckt honom ned i en stol.

"Upp med armen!" kommanderade doktorn.

"Ack du skurk, hvad vågar du göra?" ropade löjtnanten fradgande.

"Det skall ni strax få se", lugnade doktorn, som derpå gick lös på honom med lancetten, i trots af alla löjtnantens tjut och vridningar. I ett ögonblick var han vaccinerad.

"Nu ut med den!" kommanderade doktorn, hvarpå Pills hjälptes ut igen och kom med god fart utför trapporna.

Derpå inkommer öfverste Thug i egen hög person.

"Hvar är den bofvan?" vrålade han.

Doktorn svarade honom icke, men inom ett par ögonblick, då öfversten också skickades utför trapparna, var han likaledes vaccinerad.

Derpå följde den ene efter den andre och allaingo de undergå samma underbara behandling. Doktorn hoppade omkring som en torkad ärt på en glödgad skyffel, så brått hade han. Och som de vaccinerade herrarne började samlas utanför och anförtro hvarandra hvad som vederfarits dem, så blefvo de först mäkta bestörta och derpå mäkta vrede.

Löjtnant Pills svor en dyr ed, att han ögonblickligen skulle gå upp och döda mannen, och han försökte det med den framgång, att han sattes ned igen i samma stol och vaccinerades ett hvar till, hvarpå, han slungades ut på samma summariska sätt som första gången. Alldeles vild af ilska, kände sig Pills icke väl på fötter igen, förrän han svängde rundt och rusade i sporrstreck tillbaka in till doktorn, der han, ehuru efter förtvifladt motstånd vaccinerades för tredje gån-

Calgary & Edmonton
JERNVÄG

Qu'Appelle, Long Lake
& SASKATCHEWAN.
JERNVÄGS och Angbåts-Bolag.

UTMÄRKT ÅKERBRUKSLAND
- till salu -
på billiga och lätta villkor.

FRITT REGERINGSLAND
kan ännu erhållas inom korta af-
stånd af dessa jervägars stationer

Alla förnödena upplysningar med-
delas bere villigt af

OSLER, HAMMOND &
NANTON.

Land-Departement, 381 Main Str
WINNIPEG, CANADA.

gen. Detta gjorde löjtnanten tillfreds. Han flydde allt hvad benen höllo. Och dr Trough hade nu vaccinerat tillsammans tjugutvå af "Dykarne", och alla dessa stodo nu utanför på gatan, öfverläggande att göra en gemensam rusning på ha is dör, då öfverste Mewhandang kom, för att helsa på doktorn.

"God dag, öfverste", sade den hederlige doktorn, "jag har nu redan vaccinerat 22 af dem."

"Så-å, det har ni! Men jag har då icke sändt någon hit, utan kom just för att meddela er, att jag skjutit upp det till nästa vecka."

"Hvem ända in i Gehenna är det då, som jag vaccinerat?"

Men under samtalet kommo "dykarne" brytande in, och en scen af vild förvirring följde nu, till dess att äntligen öfverste Mewhandang lyckades att förklara hela affären. Och derpå höll den gamle öfversten på att dö af skratt, och "Dykarne", hotade att hänga doktorn, hvarvid Keene öppnade dörren och notificerade "Dykarne", att ifall de icke lemnade doktorn i fred, så skulle han trycka hela historien i sin tidning; och det ville de naturligtvis ej, utan gingo sina färde, förklarande det hela för ett dåligt skämt.

Det berättas att 400,000 bushels hvete denna höst blifvit torgforda i Morden, Man. En i sanning vacker mängd!